

Baka István

Ophelia

(Yorick második monológja)

Mindig fehér ruhában jártál bár olyan
áttetszőben hogy átsötétlett rajta
hónalj- és ágyékszőrzedet s gyakorta megnyalt ajkaid
úgy csillogtak akárcsak a kívánság
nedvében ázó függőlegesek bocsáss meg
hogy önkéntes halálad után ily szeméremértő
kifejezésekkel emlékezem meg rólad ám ez az igazság
mindenki észrevette tán csak Hamlet nem ki fatökö volt
vagy a fatököséget is tettette
mit tudom én bordélyba járt-e s melyikbe engem nem vitt magával
én utánad lopództam amikor te utána lopódtál
s kilested groteszk taglejtéseit kihallgattad a dünnögését
s nem sejtetted hogy tudja figyeled és szorgosan jelented
atyádnak bátyádnak szándékod szerint szerető aggodalomból
felség- és istensértő szavait tenéked ez a játszma
túl bonyolult volt nem fogtad fel hogy csupán
szócsöve voltál minden intrikáját
te közvetítettél aki csak a depresszióját
akartad orvosolni hívéen
hogy minden férfiörület jege elolvad végül a
megfelelő leányhüvelyben ó ha engem
kívántál volna magadba fogadni
MICSODA KARDJA LENNÉK MOST AZ ÚRNAK
de ebben is más volt a sorsom így
lehettem tárgyilagos szemtanúja és
egyetlen túlélője a tragédiának
melyben te végig öntudatlanul
s szereptévesztve hulltál a halálba
inkább simogatnád a púpomat
esténként a kötésed félretéve
és bámulnánk a kandalló tűzében
Hamlet kibomlott ingét elmerengve
néha szeretkezés helyett is.